

PAPP-FÜR JÁNOS

határérték

*mielőtt még odaérnék
már ott állsz az ajtónyitásban
pedig azt mondtad nem vársz
én pedig azt hogy nem megyek
de nem veszek még észre
nem akarok még észrevenni
amíg tehetem várok
lábamról leválnak a léptek
aztán végül odaérek
és mind a ketten csak hallgatunk
csak némán és tehetetlenül tűrjük
ezt a kegyetlen rést
s ennek a hasábnak a szorítását
ami téged befelé szippant
engem pedig kirekeszt kitilt
suhintásnyira metszett életünkből
magatehetetlen állunk
döbönt szobormozdulatlanságban
körmünk alá szorul minden magyarázat
az elfordulás a legnehezebb
a szótlanság után
mert szűk ez a roppantul
kényelmetlen forma
amit felfeszítettünk képtelen alakunkra
tudjuk hogy nem illik ránk
nem passzol sehol
egy darabig mégis elviseljük
és csak tovább
és egyre erősebben szorít
míg végül a szögesdrót lenyelése után
kimondom amit végül mégsem
s amin azóta is gondolkodok
egy tökéletesen kiürült tér
formátlan motyogásai közt
ajtónyitásnyi válaszodra várva
félelmetesen esélytelenül*